

ת"פ 15864/11/16 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות ראשון לציון נגד י ח

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 15864-11-16 מדינת ישראל נ' ח
לפני כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה מדינת ישראל - שלוחת תביעות ראשון לציון

נגד

הנאשם י ח

בשם המאשימה: עו"ד יפית ברדה

בשם הנאשם: עו"ד הגר אמר

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות אלימות כלפי רעייתו (להלן: המתלוננת), 3 אישומים בעבירות של תקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

כתב האישום

1. באישום הראשון נטען כי ביום 22.5.16 בשעה 19:30 לערך תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בצווארה בשתי ידיו ומשך אותה כלפי מעלה, זאת על רקע כעסו בנוגע לחלוקת נטל הטיפול בילדים. בהמשך פנתה המתלוננת

עמוד 1

לחדר השינה והלכה לישון, והנאשם תקף אותה בכך שתפס בזרועותיה וטלטל אותה תוך שמילא פיו רוק כעומד לירוק עליה.

2. באישום השני נטען כי במועד לא ידוע במהלך נישואיהם תקף הנאשם את המתלוננת בעת שחיתלה את בנם הבכור על שידת ההחתלה, בכך שדחף אותה והיא נחבטה בקיר ונפלה. עוד נטען כי במועדים נוספים במהלך נישואיהם בתקופות בהן המתלוננת הייתה בהריון עם בנם הבכור ובהמשך בהריון עם בתם, בהיותם במיטתם, דחף הנאשם את המתלוננת מחוץ למיטה והפילה ארצה. בעקבות מעשי הנאשם נהגה המתלוננת לצאת מהבית והנאשם היה חוסם את דרכה ולוקח מידיה את התיק והמפתחות באופן שאילץ אותה לצאת ללא ציוד.

3. באישום השלישי נטען כי במועדים שונים במהלך נישואיהם תקף הנאשם את המתלוננת בכך שתפס בחוזקה בידיה והיא נשכה אותו על מנת להיחלץ מאחיזתו. פעמים אחרות אחז במתלוננת באחיזת חביקה כשהקיף את כל גופה ומנע ממנה מלזוז. במועד לא ידוע משך את כיסוי הראש של המתלוננת בכוח והפילה על המיטה.

מענה לכתב האישום

4. בדיון מיום 15.10.18 השיב הנאשם לכתב האישום וכפר במיוחס לו. אשר לאישום הראשון, סיפר על יכוח בינו לבין המתלוננת שבמהלכו תקפה אותו בסטירה לפניו וצעקה עליו. אשר לאישום השני, בכל הנוגע לשידת ההחתלה אישר כי המתלוננת נפלה, אלא שלטענתו היא זו שדחפה אותו בכוח, הוא נותר במקומו וכתוצאה מכך איבדה המתלוננת את שיווי משקלה ונפלה על הקיר. הוא כפר בטענה כי תקף את המתלוננת במיטתם, סיפר כי האחרונה נהגה לעזוב את הבית ולהשאיר את הילדים לטיפולו, כפר בטענה כי חסם את דרכה בכוח, ואישר כי לעתים לקח ממנה את מפתחות הרכב המשותף לשניהם. אשר לאישום השלישי, כפר בכלליות באירועים הראשונים, ובאשר למשיכת כיסוי הראש סיפר כי המתלוננת נהגה לבקש ממנו לסייע לה בהסרת הכיסוי מראשה, וכפר בטענה כי עשה זאת בכוח או כי הפילה על המיטה. הנאשם הוסיף וטען כי המתלוננת נקטה אלימות כלפיו, סטרה לו, זרקה עליו סמרטוט רטוב, זרקה עליו בקבוק בושם שפגע בו. העלה טענת אכיפה בררנית בכך שלא הוגש כתב אישום בעבירות אלימות כנגד המתלוננת.

ראיות הצדדים

5. מטעם המאשימה העידו המתלוננת, אִמָּה ומספר שוטרים, והוגשו בהסכמה דו"חות פעולה ומזכרים, פניית המתלוננת למוקד 100 (הקלטה ותמליל) והודעותיו של הנאשם במשטרה (ת/1-8). הנאשם העיד להגנתו ובאותו המועד (5.12.18) נשמעו סיכומי הצדדים.

דיון

6. עדותה של המתלוננת היתה סדורה ועקבית, ניכר בה כי היא מתארת מזכרונה אירועים בהם היתה מעורבת, הבהירה את המקומות בהם זכרונה היה מעורפל, וניכרה השתדלותה לדייק בפרטים ככל הניתן. המתלוננת תיארה את התנהגותו של הנאשם במתינות, תוך שעשתה מאמץ שלא להשחיר את דמותו בעיני בית המשפט ולצמצם ככל הניתן מחומרת מעשיו. במקביל התמודדה בהגינות עם חקירתה הנגדית, השיבה בפתיחות לשאלות ב"כ הנאשם, לרבות כאלה בהן הוטחו בה האשמות קשות הנוגעות להתנהגותה שלה באירועים השונים.

7. כבר בפתח עדותה לפניי הדגישה המתלוננת כי המעמד קשה לה, כי מאז האירועים מושא כתב האישום עברו בני הזוג תהליך שיקום, מעשי האלימות לא חזרו על עצמם וחייהם המשותפים נמצאים במקום אחר (פרוטוקול עמוד 15 שורות 22-26). גם בסיום עדותה הראשית סיפרה המתלוננת כי כיום המצב תקין וטוב, וכי הגיעה לבית המשפט מחוסר ברירה, תוך חשש כי המשפט עתיד לפגוע בזוגיות ובחיי הנישואין (עמוד 21 שורות 10-15). אומר כבר עתה כי המתלוננת עשתה רושם מהימן מאד, וכפי שנראה בהמשך, עדותה משתלבת לא רק עם עדותה של אמה, אלא היא מתחזקת נוכח התרשמותי השלילית מעדותו של הנאשם לפניי.

8. מרבית האירועים המפורטים בכתב האישום תוארו על ידי המתלוננת בעדותה, שכאמור מצאתי לתת בה אמון. עם זאת, ביחס לחלק מהאירועים ההתייחסות היתה מצמצמת יתר על המידה, יתכן שתוך ניסיון לגונן על הנאשם. בפועל ניסיון זה צלח, שכן החסר בפרטים עומד לזכותו של הנאשם ומקים ספק סביר ביחס לאופן התרחשות אותם אירועים.

9. האירוע המפורט באישום הראשון תואר הן בחקירה הראשית והן בחקירה הנגדית (עמודים 16, 20, 29). המתלוננת תיארה את ההתרחשות עובר לאירוע, וניכר כי גימדה את תחושותיה בשעה שהנאשם תפס בצווארה. ביחס לחלקו השני של האירוע (סעיף 2 לאישום הראשון) לא מסרה פרטים נוספים על עצם התפיסה בידה. חלק זה של האירוע לא הוכח בפניי.

10. האירוע המפורט באישום השני (סעיף 1) במסגרתו דחף הנאשם את המתלוננת כשבנם הבכור על שידת ההחתלה תואר על ידי המתלוננת בפירוט, תוך ניסיון לצמצם מחומרת מעשיו של הנאשם. היא סיפרה שהנאשם דחף אותה, אלא שהיא גרבה גרביונים ללא נעליים ויתכן כי מסיבה זו נפלה (עמוד 16 שורות 14-18, עמודים 29-30). התרשמותי מכנותה של המתלוננת, שסיפרה כי הזיזה את הנאשם הצידה על מנת למרוח משחה לבנם התינוק בעת החתלתו, אלא שהנאשם "רצה להזיז אותי חזרה, אז הוא דחף אותי ונפלתי... הייתי עם גרביון זה נכון. הייתי בלי נעליים עם גרביון. הוא התעצבן שהזזתי אותו והוא דחף אותי. יכול להיות שאם הייתי בלי גרביון לא הייתי נופלת על הרצפה, אבל כן נדחפתי הצידה".

11. גם באשר לאירועים המפורטים באישום השני (סעיף 2) ניסתה המתלוננת לצמצם ולהפחית מחומרת מעשיו של הנאשם. כך בתחילת עדותה הראשית סיפרה כי "הוא ניסה לשכנע אותי והוא התקרב אלי ויצא שנפלתי כתוצאה מהקירבה שלו" (עמוד 17 שורות 15-16). לאחר שזכרונה רוענן היא סיפרה על אירוע אחד לפחות במסגרתו דחף אותה הנאשם במכוון מן המיטה (עמוד 18 שורות 1-6). התמונה התבהרה בחקירתה הנגדית שחיזקה את הרושם והמהימנות בגרסת המתלוננת ביחס לאירועי הדחיפה מן המיטה, שכנראה התרחשו יותר מפעם אחת (עמוד 25 שורות 11-3) "ש. י אומר שהוא לא דחף אותך הוא פשוט קם מהחדר והלך לישון בסלון. יכול להיות שבסיטואציה הזאת

התעצבנת וסיפרת על הדחיפה מהמיטה. ת. זה שני מקרים שונים. במקרים שהוא דחף אותי אני הלכתי לישון בסלון ואם הוא התעצבן עלי הוא הלך לישון בסלון, אבל זה לא היה במקרה שהוא דחף אותי. שהוא דחף אותי הלכתי לישון בסלון. לא חזרתי לחדר".

12. האירועים המפורטים בסעיף 3 לאישום השני התרחשו, כשגם הנאשם אישר כי נהג לקחת את מפתחות הרכב מידיה של המתלוננת. אלה אינם מגלים עבירה אמנם, אך הם מתיישבים עם התחושה הקשה שעולה מהתנהגותו של הנאשם כלפי המתלוננת.

13. המתלוננת העידה בפירוט על האירועים המתוארים באישום 3 (סעיף 1), וניתן היה להתרשם מן המצוקה בה היתה נתונה עת נאלצה לנשוק את הנאשם על מנת להיחלץ מאחיזתו (עמודים 19-20, עמוד 24 שורות 7-11). מנגד, האירועים המתוארים בסעיף 2 לא הובאו בפירוט מספק בעדויות. האירועים המתוארים בסעיף 3 לאישום 3 (משיכה בכוח בכיסוי הראש והפלתה על המיטה) תוארו אף הם בצמצום (עמוד 19 שורות 3-10, עמוד 26 שורות 11-19) מתוך ניסיון ברור לגונן על הנאשם.

14. התרשמתי מכנותה של המתלוננת, כשדווקא ניסיונה לצמצם מחומרת מעשיו של הנאשם והשתדלותה הניכרת שלא להשחיר את דמותו בעיני בית המשפט, מחזקים את המהימנות שאני נותן בגרסתה. שמיעת עדותה מלמדת על חיים קשים ומורכבים בצדו של הנאשם, אשר נקט כלפיה התנהגות אלימה, משפילה ומקטינה, וניכר כי נדרשות ממנה תעצומות נפש על מנת לנסות ולהמשיך בחיים משותפים עמו.

15. בניגוד מובהק לרושם החיובי והמהימן שהשאירה עדותה של המתלוננת, עדותו של הנאשם הייתה מגמתית, חד-צדדית וכל כולה ניסיון בוטה להשחיר את פניה של המתלוננת. בין השורות ניתן היה ללמוד על תחושות התסכול המתמשך של הנאשם, מחוסר השלמה עם אופי החיים המשותפים עם המתלוננת, מהיחסים המורכבים עם אמה, מחוסר הסכמתו לאופן בו היא עובדת שעות רבות מחוץ לבית מבלי לקיים לשיטתו את התפקידים שהוא ייעד לה (עמודים 49-50). הנאשם עשה כל שיכול בעדותו כדי להאדיר את עצמו ואת תרומתו למשפחה ולחיים המשותפים, תוך ניסיון בוטה לדמוניזציה של המתלוננת (עמוד 45 שורות 4-26, עמוד 47 שורות 26-32), תיאורי התנהגות אלימה קשה ובוטה כלפיו (עמוד 46 שורות 28-29), טען כי המתלוננת בימה את אירוע הנפילה ליד השידה (עמוד 47 שורה 4), טען כי היא מונעת מיצר נקמה אכזרי כלפיו (עמוד 48 שורות 4-7), האדירה עצמית (עמוד 48 שורות 21-22).

16. התמודדותו של הנאשם עם האישומים מלמדת על גרסה מתפתחת ובלתי מהימנה. ביחס לאישום הראשון כי חנק את המתלוננת השיב במשטרה בהכחשה מוחלטת (ת/5 שורות 23-30). גם במענה לכתב האישום הנאשם לא מסר גרסה עובדתית ביחס לאישום זה והגיב בהכחשה גורפת. והנה, בעדותו בבית המשפט סיפר לראשונה כי "אני ניגשתי אליה, הנחתי את הידיים על הכתפיים ממש בצורה רפויה, כדי שאני אתקרב אליה, כדי שאהיה קרוב אליה, כדי שהיא תתייחס לדברים. אמרתי לה שאני לא מסכים שתדברי אלי ככה, לא יפה בצורה מוחלטת, אמרתי לה אני לא מסכים שתדברי אלי ככה זה לא מתאים, לא יודע איך להסביר את זה. היא העיפה את הידיים שלי ורצה לחדר. אני ישבתי על הרצפה וניסיתי לדבר אתה כמובן אחרי כמה דקות והיא כעסה עלי ודחפה אותי" (עמוד 46 שורות 13-17).

17. אינני מקבל את גרסתו של הנאשם שמנסה להפוך את היוצרות. עדותו עשתה רושם שלילי, של מי שנהג בכוחנות כלפי המתלוננת. האמירה על הנחת הידיים הרפויה עומדת בסתירה לאופן בו דיבר איתה "בצורה מוחלטת". הנאשם היה תקיף ואלים כלפי המתלוננת, והדבר עלה במישרין מעדותו, חרף ניסיונו לשכנע כי ההתרחשויות היתה הפוכה. הנאשם ניסה להפוך אירוע בו תפס את המתלוננת בצווארה, לאירוע בו היא שתקפה אותו. הנאשם ניסה להתחמק מהתמודדות עם שאלות קשות בעניין זה בחקירתו הנגדית, ותשובותיו מעצימות את הרושם השלילי שעלה מעדותו, בעניין זה ובכלל (עמודים 53-54).

18. גרסתו של הנאשם ביחס לאירוע הדחיפה ליד השידה נדחית אף היא מחוסר מהימנות. לטענתו המתלוננת ביימה את הנפילה (עמוד 47 שורות 1-7, עמוד 55 שורות 4-8). נשגב מבינתי מדוע היה עליה לביים נפילה כואבת על הרצפה. ביחס לאירועי דחיפה מהמיטה הנאשם כפר באופן כללי מבלי להתמודד לגופן עם טענות המתלוננת, באופן שלא מקים גרסה של ממש.

19. אשר לאישום השלישי במסגרתו מתוארת התנהגות אלימה של הנאשם לאורך חייהם המשותפים של בני הזוג, הנאשם בעדותו ניסה להפוך את היוצרות. ככל שהתקדמה עדותו מידת האלימות שהוא ייחס למתלוננת הלכה וגברה, דברים שלא הובאו כלל ועיקר בחקירותיו במשטרה, שם סיפר על אירוע יחיד בו לטענתו המתלוננת זרקה לכיוונו סמרטוט רטוב שפגע בו, אף זאת במענה לשאלה האם שפך מים על המתלוננת (ת/5 שורות 77-86). גרסת הנאשם בעניין זה במשטרה מצטברת לקושי ליתן אמון בגרסתו).

20. בעדותו לפניי סיפר בתחילה על נשיכות בחזה "זה לא היה קורה כל יום, זה היה קורה כמה פעמים בחודש. היו המון צעקות והמון קללות, גידופים, זלזול, כעס, אלימות בצורה כזאת ואחרת והיה מצב מאד נפיץ" (עמוד 45 שורות 15-17 והמשך בשורות 19-22). אח"כ "...נשכה אותי המון. לא רק בבטן, גם במקומות אחרים. פעם אחת היא נתנה לי מכת אגרוף בפנים, היא דחפה אותי המון (עמוד 46 שורות 28-29). אח"כ "...היא הייתה עצבנית כל הזמן, צועקת המון המון צועקת, כל הזמן הייתה צועקת. אם הילד הקטן בגיל שנתיים היא הייתה נותנת לו סטירה לפנים מרוב שהיא הייתה כועסת" (עמוד 47 שורות 30-32). אח"כ "כל הזמן היא רצתה להפיל אותי איכשהו, ולהכאיב לי איכשהו. היא אמרה לי את זה וכאילו תכננה איזה משהו ופשוט זה היה יצר נקמה אכזרי שהיא גילתה כלפי. גם באלימות, הרגשתי בהבעות פנים שלה שזה משהו מאד תקיף ומאד אכזרי בעת האלימות" (עמוד 48 שורות 5-7). בחקירה הנגדית העדות המשיכה להתפתח ולהסלים (עמוד 51 שורות 18-30, עמוד 52 שורה 25 - עמוד 53 שורה 7, עמוד 55 שורות 26-29, עמודים 57-59).

21. הנאשם לא הסתפק בהשחרת המתלוננת, אלא המשיך באותו קו גם כלפי חמותו, עדת תביעה 7 (עמוד 48 שורות 8-20, עמוד 56 שורה 32 - עמוד 57).

22. גרסתו של הנאשם נדחית לאחר שמצאתי אותה כבלתי מהימנה, בלתי עקבית, מתפתחת, מגמתית, וכל כולה ניסיון להכפיש ולהשחיר את רעייתו ואת אמה. הנאשם לא השכיל להתמודד עם האישומים המיוחסים לו, ובחר בדרך של מתקפה חזיתית ופרועה כלפי רעייתו וחמותו, משל התקפה היא ההגנה הטובה ביותר. לא כאן.

23. עדותה של אם המתלוננת נמצאה בעיני מהימנה. היא הקפידה לערוך אבחנה בין דברים שראתה בעיניה לבין מה ששמעה מפיה של בתה. כך סיפרה כי הגיעה לבית בעקבות האירוע מושא האישום הראשון ושמעה את התיאור מבתה, סיפרה על מקרים נוספים עליהם שמעה, ומנגד אישרה כי היתה עדה אמנם למריבות בין בני הזוג, אך לא נכחה במהלך אירועי אלימות. היא סיפרה על תהליך שעברה בעצמה בנוגע למערכת היחסים הזוגית בין בתה לנאשם, כשבתחילה סירבה לקשר ביניהם נוכח מערכת היחסים הקשה בין השניים, אלא שבהמשך ולאור רצונה של בתה להמשיך בקשר, היא תומכת בהם, גם כספית וגם ביצירת קשר עם אנשי מקצוע. האם, כבתה, נמנעה מלהשחיר את דמותו של הנאשם והקפידה על עדות מאוזנת והגונה (מה שלא ניתן לומר על עדותו של הנאשם כלפיה). עדות האם תומכת ומחזקת את עדותה של המתלוננת, הן ביחס למערכת היחסים הכללית בין בני הזוג והאלימות שנקט הנאשם, ובאופן ממוקד ביחס לאירוע מושא האישום הראשון.

24. דו"ח הפעולה ת/8 ועדותו של רס"ר טל ולד לפני מהווים אף הם חיזוק מסוים להוכחת האירוע מושא האישום הראשון, ולכך שאין מדובר במקרה יחיד.

מסקנות

25. ביחס לאישום הראשון מצאתי לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לספק סביר שהנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בסעיף 1. מנגד, האמור בסעיף 2 לא הוכח ברמת הוודאות הנדרשת.

ביחס לאישום השני מצאתי לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש להוכיח שהנאשם ביצע את המיוחס לו.

ביחס לאישום השלישי מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את המפורט בסעיף 1. מנגד, מצאתי כי האמור בסעיפים 2, 3 לא הוכח ברמת ההוכחה הנדרשת.

26. אשר לטענת הנאשם לאכיפה בררנית, נוכח קביעות המהימנות לעיל, ולאור חוסר האמון בגרסתו של הנאשם, שעשה כל שלא ידו כדי להכפיש ולהפליל את המתלוננת, אני קובע כי לא קם צל של חשש לאכיפה בררנית, והטענה נדחית.

תוצאה

27. אני מרשיע את הנאשם בכל אחד מן האישומים בעבירה של תקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט' טבת תשע"ט, 17 דצמבר 2018, במעמד הצדדים